

GÜLE GÜLE KÖTÜ KIZ

Temple Mathews

a l a c a k a r a n l ı k k i t a p l ı ğ ı

© KARAKARGA YAYINLARI 222

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

GÜLE GÜLE KÖTÜ KIZ

Orijinal Adı: Bad Girl Gone

Temple Mathews

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Çevirmen: Melissa Değer

Editör: Murat Nedim

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

Copyright © 2017 by Temple Mathews
Published by arrangement with St Martin's Press.
All rights reserved.

Bu kitabın yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı: Haziran 2019

ISBN: 978-605-7865-20-5

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

- karakarga.com
- info@karakarga.com
- karakargayayinlari
- karakargayayinlari
- karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Çeviri:
Melissa Değer

*Kıymetli mücevherlerim
Manon Lucy Mathews
ve Piedad Suarez'e atfen.*

UYANIŞ

Bu soğuk ve karanlık odaya nasıl vardığımı hatırlamaya çalışıyordum ama odaklanamıyordum.

Yavaşça yukarıya doğru tırmandığımı, bir kabusun pençelerinden kurtulduğumu hissediyordum. Bu genelde iyi bir histi, çünkü yalnızca rüya gördüğünüzü, ve kabusun bittiğini bilirdiniz. Ama bu sefer öyle değildi. Ellerim soğuk ve nemliydi. Çarşafı korkuyla sımsıkı kavradım. *Yardım edin*, diye geçirdim içimden. *Lütfen biri bana yardım etsin*.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve korkunç bir an boyunca *kim* olduğumu bile hatırlayamadım. Ama sonra adımları hatırladım. Echo. Echo Stone. Gerçek adım Eileen. Ben çok küçükken, anne ve babamın peşinden paytak paytak yürüyerek söyledikleri her şeyi tekrar edermişim, onlar da bana bu yüzden Echo demeye başlamış, ve sonra öyle kalmış.

Adımı ve nereden geldiğini hatırlayınca beynim birden çalışmaya başladı. Kim olduğumu biliyordum. On altı yaşında olduğumu ve Kirkland, Washington'da annem ve babamla beraber yaşadığımı hatırladım. Her şeyi hatırlamaya başlıyordum. Annem dişçiydi, babam da ortaokul İngilizce öğretmeni idi. Güzel, hayatımın bazı kısımlarını hatırlayabiliyordum. Ama hala soğuk ve karanlık bir odadaydım ve oraya nasıl vardığımı çözemiyordum. Çığlığımı içimde tuttum, göğsüm sıkıştı. *Aklını kaybetme sakın Echo, topla kendini*, dedim içimden. Sakin ol, iyi şeyler düşün.

Erkek arkadaşım Andy'yi hayal ettim. 1.82 boy, geniş omuzlar, mavi gözler ve uzun kızıl kumral saçlar. Bana kendi elleriyle minik kurabiyeler yedirip *tavşanım* demeyi çok severdi. Ben ona *kurdum* derdim. Bazen durduk yere hıçkırılmaya başlardı ve gülerek geçirirdi. Oda buz gibi olsa da bir anlığına Andy'yi düşünmek içimi ısıttı.

Ben *neredeydim*? Soğuktan titrediğim halde cildim terden parlıyordu. Aziz Kristof madalyonumu tutmak istedim. Ama boynumda değildi. Annem ben seyahat ederken beni korusun diye vermişti. Şimdi beni nasıl koruyacaktı? Kaybetmiş olamazdım. Kopmuş olmalıydı. Sonra bir an aklıma kötü bir düşünce geldi. Ya biri boynumdan kopardıysa? Tüylerim diken diken oldu. *Neredesin Andy? Sana ihtiyacım var!*

Gözlerimi açabildiğim kadar açtım. Zifiri karanlıktı. *Bu bir kabus falan değil bu gerçek*, dedi küt küt atan kalbim. Kollarımı kendi etrafıma sarıp derin derin nefes alarak sınırlarımı yatıştırmaya çalıştım. Omuzlarım çok gergindi. Üzerinde yattığım çarşaflara dokundum. Evimdeki yatağıma serdiğim çarşaflarım çok yumuşaktı, bunlarsa sert ve kalitesizdi. Acı bir şekilde bana tamamıyla yabancı olan bir yerdeydim. Kendi kendime korku dolu bir şekilde hızla konuşuyordum;

Neler oluyor? Neler oluyor? Neler oluyor?

Yakınlarda biri ağlıyordu. Midemde bir düğüm vardı ve boğazım acıyordu, sanki çok çığlık atmışım gibi. Başım da acıyordu, düşmüş olmalıyım diye düşündüm veya ağır bir şey benim üzerime düşmüştür. Elimi kafama götürüp nazikçe yoklamaya başladım, sonra daha cesur bir şekilde her tarafına dokunarak bir şişlik aradım. Hiçbir şey yoktu. Ne bir şişlik, ne bir yarık. Kafam sağlamdı, ama uzun kestane rengi saçlarım karmakarışık ve yağlıydı. Burnumdan nefes alarak tanıdık kokular aramaya başladım. Annemin tarçınlı

kurabiyeleri, babamın tıraş losyonu. Fakat hiçbir koku bunlara benzemiyordu, kokusunu aldığım şeyler berbattı. Du-man. Sirke. Kükürt.

Başucu lambasına uzandım. Parmaklarım tel tel ve nemli bir şeye dokundu. *Aman tanrım*. Midemdeki düğüm iyice sıkılaştı ve hızla elimi geri çektim. Gözlerimi karanlığa alıştırmak için kırıştıtırırken, önümde duran kıpırdayan garip şekiller gördüm. Aklım bana oyunlar oynuyor olmalıydı. Değil mi?

Yıllar önce tıpkı büyükannem Tilly'nin bana öğrettiği gibi beş kere burnumdan derin nefes alıp ağızımdan verdim ama beş defa yetmedi. Ben de on kere yaptım. Sonunda kalbim panikle dört nala koştuktan normal denebilecek bir hıza düştü. Kısa süre içinde gördüğüm şekilleri ayırt etmeye başladım. Hemen az uzağımdaki yatakta başka bir kız mı vardı? Saçları hayret verici biçimde gür ve upuzundu, omuzlarından aşağı salınıyordu. Saçları terliydi. Elimi uzattığımda değdiğim şey bu olmalı. Kalbim yine hızla atmaya başladı, sanki biri avucunun içine alıp sıkıyormuş gibi hissediyordum. Ağlama sesi bir an durdu. Sonrasında daha kötü bir ses çıkarmaya başladı, keskin bir ses, sanki paslı bir testere kemiği kesiliyormuş gibi. Ve bir şartlı... Ve ardından sessiz, vahşi bir hırlama. Uzaklardan gelen kıkırdama sesleri. *Ne haltlar dönüyordu?*

Dehşete düşmüş haldeydim ve o kadar yüksek sesle nefes alıp veriyordum ki yanımdaki kızı uyandırmaktan korktum. İçimden bir ses olduğum yerde yatıp çenemi kapalı tutmamı söyledi. Salak gibi dikkate almadım. Sesim rahat-sız ediciydi, boğazım acıyordu...

“Anne? Baba?”

Hiç ses gelmedi.

“ANDY?”

Güçsüz sözlerimin peşini buz gibi bir sessizlik takip etti. Kulaklarım anne ve babamın tanıdık ayak seslerini duymayı istiyordu ama onun yerine karanlıkta süzülen daha korkunç sesler duydum.

Uzaktan bir saatin tık tık sesi geliyordu, ve garip bir inleme duydum, ardından da bir öksürük. Ama bu annemin veya babamın öksürüğü değildi; bir çocuğun öksürüğüydü, bir kızın sanırım. Bunun bir kabus olmasını ölesiye istiyordum. Gözlerimi kapayıp uykuya dalmaya çalıştım. Ama korkunç sesler devam etti: yumuşak ve neredeyse ahenkli ağlama; ritmik ve devamlı öksürük; hırlamalar, uğultular ve metalik sesler; akan su. Daha fazla dayanamayacaktım. Tekrardan gözlerimi açtım.

“Babacığım?”

Karanlığın içinden gelen bir taklit. Soğuk. Rahatsız edici. Alaycı.

“*Babacım? Babacım? Babacım?*”

Yatağımın altında bir şey olduğunu sezdim. Ensemdeki tüyler ürperdi. Yatağın kenarından elimi sarkıttığımı, bir yaratığın kolumu ısırarak beni kokuşmuş çukuruna sürüklediğini gözümün önüne getirdim. Nefesimi tutup dinledim. Oradaydı. Biri, ya da bir şey, yatağımın altında nefes alıyordu.

Yatağın kenarına doğru kayıp başımı yavaşça aşağı sarkıttım, göz bebeklerim kocaman oldu. Gölgelelerin arasından yabani bir çift göz bana bakıyordu. Zehir gibi bir panik bütün damarlarımı kapladı ve aniden geri çekildim. *Lütfen beni öldürme*, diye geçirdim içimden. *Eğer bana elini sürersen erkek arkadaşım seni bulur ve eşek sudan gelinceye kadar döver!*

Bir hışırtı sesi duydum, sonra da ayak sesleri. Yaratığın yatağımın altından çıktığını gördüm. Göz göze geldik, sonra odadan dışarı koşuşturdu, sanırım iki ayak üzerinde. Beyaz

bir yansıma gibiydi. İnsan gibi duruyordu, ama başka bir şey de olabilirdi. Her ne ise, tanrıya şükürler olsun ki benden uzağa koşmuştu. Ama bir dakika! Ya kendi türünden bir sürü toparlayıp benim için geri gelecekseniz? Tüylerim ürperdi. *Çık buradan!*

Daha fazla bu odada kalamazdım. Ayağa kalkıp hareket etmeliydim. Ayaklarımı soğuk tahta parkenin üstüne bastım. Gölgelemlerin arasından dikkatli adımlar attım. Ayağımın altında bir tahta gıcırdaydı ve donakaldım. Gözlerim artık karanlığa alışmıştı ve şekilleri ayırt edebiliyordum. İleride, bir yerden sızan bir ışık vardı. Ona doğru gitmeye başladım.

Yavaşça, çekingen adımlarla, sağa sola bakarak ilerledim. Koridor, bir tuzak için mükemmel bir yer gibiydi, bu yüzden tetikteydim, bütün kaslarım gergindi.

Önce sağımda, sonra da solumda iki tane kapalı kapının yanından geçtim. Duman kokusu aldım. Bir şarılta sesi duydum, biri tam tepemde duş alıyormuş gibi. Koridorun sonunda, büyük bir kapının altından sızan ışığı takip etmeye devam ettim. Yaklaştıkça, kapının meşe ağacından yapıldığını gördüm, sanki bin kilo ağırlığındaymış gibi duruyordu. Üzerinde pirinç kaplama bir halka vardı. Sağımda, yüksek, ayaklı bir duvar saati vardı, bir metronom gibi ses çıkarıyordu ama üstünde saati gösteren akrep ve yelkovanı yoktu. Bu beni korkuttu ve sinirlendirdi. *Akrep ve yelkovanı olmayan bir saatin olduğu bir yerde ne işim vardı?*

Büyük kapıya doğru iyice yaklaştım. Korkudan midem düğümlendi. Bir şeyler son derece ters gidiyordu. Kaybolmuş, sürüklenmiş hissediyordum, ve sadece yanlış yerde olduğumu değil, her nasılsa yanlışın *ben* olduğumu hissediyordum. Korkunç bir düşünceyle sarsıldım. Ya Andy'yi bir daha hiç göremezsem?

Kapı tokmağını tutmak için uzandım ama durdum, çünkü arkamda birinin olduğunu hissettim.

“Senin yerinde olsam bunu yapmazdım” dedi o ses, neredeyse bir fısıltı kadar kısık.

Arkamı döndüğümde kamış kadar ince, uzun kar beyaz saçlı, kırmızı elma şekeri yiyen bir erkek çocuğu gördüm. Ensemdeki tüyler kabardı.

“Vay canına, güzelmişsin” dedi.

Kızarmış olabilirim. Kendimi hiç güzel diye tanımlamadım. Burnum eğri, ve biri bana gözlerimin birbirinden çok ayırık olduğunu söylediğinden beri buna ikna oldum.

“Isırık almak ister misin?” diye sordu elmayı uzatarak.

Konuşamayacak kadar şaşkın halde, kafamı sağa sola salladım. Gerilmeye başladım.

“Yatağın altına kafanı uzatıp öyle bakınca beni korkuttun” dedi.

Saçları o kadar beyazdı ki, odadan koşuşturarak çıkan şey o olmalı diye düşündüm. “Sen mi yatağın altındaydın?”

Başını sallayıp elmasından bir ısırık daha aldı. Son derece garip görünüyordu. Zarar görmüş ve mutsuz gibiydi.

“Neredeyim?” diye sordum.

Soruma kulak asmadı.

“Ben Mick. Bazen kendi odam beni korkutuyor. Ben de başka insanların yatağının altında uyuyorum. Beni ürkütün. O yüzden koşarak çıktım. Hoşuna gitti mi?”

Ne hoşuma gitti mi? Tam da bunu soracakken büyük kapı gıcırdayarak cehennem kapıları gibi açıldı ve koridor göz kamaştıracak kadar aydınlandı. Beyaz saçlı Mick gitti, arkasında ıslak ayak izleri bıraktı.

Gözlerimi ışıktan korumak için elimi gözlerimin önüne koydum. Parmaklarımın arasından, üzerinde eski bir hemşire üniforması ile rahibe kıyafeti karışımı bir şey olan,

geniş omuzlu, uzun boylu bir kadın gördüm. Saçları siyahı, ama bir tarafında gri bir şerit vardı. Kuş gibi bir havası vardı, benzi soluktu ve bir an meraklı gözlerle sanki beni tanıyormuş gibi gözlerini üstüme dikti. Daha sonra da bir hamamböceğiymişim gibi dik dik baktı. Ona neler olup bittiğini sormak istedim ama kelimeler boğazımda kaldı, nefes borum tıkanıdı sanki. Her nasılsa nefes almayı hatırladım. Dudağımın üstünde boncuk boncuk terlerin oluştuğunu hissedebiliyordum.

“Neler olduğunu...” diye zar zor söze girdim ama pençe gibi elini aniden havaya kaldırdı. Çenemi kapayıp titreyen ellerimi koltuk altlarına yerleştirdim.

“Burada yenisin. Kuralları bilmiyorsun. Bu yüzden sana ceza vermeyeceğim. *Bu seferlik*. Ama birinci kural Gece Tek Başına Koridorda Dolaşmak Yasak. Şimdi hemen yatağına dön!”

En son istediğim şey o yatağa geri dönmektir. Ama sesi çok gür ve korkutucuydu, ve tek bir el hareketiyle beni öldürebilecek bir hali vardı. Söylediğini yapmak zorundaydım; başka bir şey yapamayacak kadar ürkmüştüm. Koridorda geri geri gidip odayı buldum ve yatağa geri yattım, ama uyuyamayacak kadar korkuyordum.

Uyku, beni yanına al ve bu çılgınlıktan kaçmama yardım et.

Babam bana hep, eğer uykuya dalmak istiyorsam güzel şeyler düşünmemi söylerdi, beni mutlu eden şeyler. Ben de Andy'yle yaşadığım bir anıyı aklıma getirdim. On dört yaşımıydım. Sıcak bir ilkbahar günüydü ve babası evde yoktu. Andy evinin önünde basketbol oynuyordu. Ben yaşlı bir meşe ağacına yaslanmış, ilgisiz görünmeye çalışıyordum. Top potadan geri sekti, o da topu havada yakalayıp bir kez daha basket atmayı denedi ama kaçırdı. Ve top ayaklarıma kadar yuvarlandı. *Acaba bunu planladı mı?* diye düşündüm.

Yamuk, seksi gülümsemesi ve sıcacık gözleriyle yanıma geldi.

“Selam komşu.”

Bana böyle hitap etmesinden nefret ediyordum. Kulağa çok genel geliyordu. Topu yerden aldım.

“Sanırım bunu geri isteyeceksin...” Tanrım, çok havalıydım.

“Çok da acelem yok” dedi.

Flört ediyordu. *Benimle!* Kalbim küt küt atıyordu.

Korkak bir kısrak gibiydim. Hızla yanından geçtim, birkaç adım top sürdüm ve potaya doğru fırlattım. Hayatımın ya en iyi, ya da en kötü atışıydı, nereden bakıldığına bağlı. Potayı büyük bir farkla ıskaladım ve top garajın çatı pencesine çarptı. Oldukça yüksek bir çatırdama sesi çıktı.

“İyi atış” dedi gülümseyerek bana doğru yaklaşırken.

“Tanrım, çok özür dilerim, tam bir salağım, parasını öderim, çok aptalım, öyle yapmamalıydım, beden eğitiminden kalmıştım zaten, aklım nereye gitti bilmiyorum, ben sadece...”

Beni kendine doğru çekti. Şey mi yapacaktı? Evet, aynen öyle, birdenbire dudaklarıma yapıştı. Bir patlama dünyayı sarstı. En azından ben öyle hissettim. Sonra beni öpmeyi bıraktı, gülümsüyordu.

“İşe yaradı” dedi.

“Ne işe yaradı?”

“Seni öpmem.”

“Nasıl yani... Ne..?”

“Seni susturdu” dedi.

Şok oldum, incindim, şaşkına döndüm ve ağzım açık kaldı. Beni tekrar öptü, muhtemelen serserim gibi geveleme engel olmak için. Sonra geri çekilip yanağını okşadı.

“Demin şaka yapıyordum, seni susturmakla ilgili” dedi.

“Sesini duymak hoşuma gidiyor.”

“Teşekkür ederim” dedim utanarak.

“İyi öpüşüyorsun” dedi. “Böyle öpüşmeyi nereden öğrendin?”

“Şu an, senden...” Doğruyu söylüyordum. O ana kadar sadece yavru köpekleri ve oyuncak hayvanları öpmüştüm. Bu benim için çok yeniydi.

“Camı dert etme” dedi.

Topu alıp sektirmeye koyuldu.

“Bunu daha sonra tekrarlamalısınız” dedi.

“Ben... Ben şey başka bir cam kırmak istemiyorum.”

“Öpüşme kısmından bahsediyordum,” dedi.

Andy'yle geçirdiğim o günü hatırlamak işe yaradı. Rahatladım, yorgunluk ağır bastı, ve bir dalga beni alıp uykunun derinliklerine sürükledi. En son düşündüğüm şey, uykuya daldığım için çok mutlu olduğumdu. Çünkü bu kabusun bitmesi için sabırsızlanıyordum.